

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

X. Epistola Imp. Constantini ad Episcopos qui Synodo non interfuerant, de
iis quae decreta erant in Concilio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

lati atque hilares ob felicem rerum e-
 ventum, & ob communem omnium
 pacem atque concordiam, & quod hæ-
 resis omnis penitus excisa est, majore
 cum honore ac benevolentia collegam
 nostrum vestrumque Episcopum Ale-
 xandrum excipite; qui & sua præsentia
 maximam nobis attulit voluptatem, &
 in tam provecta ætate plurimum labo-
 ris sustinuit, ut pax inter vos restitueret-
 tur. Orate etiam pro nobis omnibus, ut
 quæ recte constituta sunt, firma permane-
 ant per Dominum nostrum Jesum
 Christum; facta ut credimus juxta be-
 neplacitum Dei Patris in sancto Spiritu,
 cui gloria in cuncta secula, Amen.

Trinitas consubstantialis & æterna.

Ac Divinus quidem ille Antistitum
 cœtus hanc Meletii morbo medicinam
 adhibuit. Manserunt tamen in hunc
 usque diem reliquæ quædam illius ve-
 sania. Suntque adhuc illis in locis quæ-
 dam Sodalitia Monachorum, qui & sa-
 nam fidei doctrinam minime ample-
 ctuntur, & in vivendi ratione novis qui-
 busdam studiis atq; institutis utuntur;
 quæ cum Samaritanorum ac Judæorū
 stupore consentiunt. Scripsit etiam
 Maximus Imperator ad Episcopos qui
 ad Concilium venire non potuerant,
 de rebus in eo gestis certiores eos faci-
 ens. Quam quidem epistolam huic hi-
 storia inserere, operæ pretium duxi, ut
 pote qui pium ac Deo dicatum Imper-
 atoris animum perspicue demonstraret.

CAP. X.

*Epistola Imp. Constantini ad Episcopos, qui
 Synodon non interfuerant, de iis qua decreta
 erant in Concilio.*

Constantinus Augustus Ecclesiis.

CUM ex prospero Reipublicæ statu
 compertum haberem, quanta tu-
 issset erga nos Omnipotentis Dei beni-
 gnitas; in hoc præcipue mihi clabo-
 randum esse existimavi, ut à sanctissimis
 Ecclesiæ catholicæ populis una fi-
 des, sincera charitas, & consona erga
 Omnipotentem Deo religio servaretur.
 Sed quoniam fieri non poterat,
 ut ea res firme ac stabiliter constituere-
 tur, nisi omnibus Episcopis, vel cer-
 te plurimis eorum in unum congrega-
 tis, singula quæ ad sacratissimam re-
 ligionem pertinent, disceptata prius
 fuissent: hanc ob causam coactis quam
 fieri potuit, plurimis Sacerdotibus, me

Α ἔν Ἰη τοῖς καθ' ὅμασι, καὶ ἐπὶ τῇ κοινῇ εἰ-
 ρηνῇ καὶ συμφωνίᾳ, καὶ ἐπὶ τὰ πάσα ἀίρεσιν
 ἐκκοπῆναι, ἀποδέξασθε μὲν μείζονα τιμῆς
 Ἐπλεῖον ἀγάπης τὸν συλλήθεργον ἡμῶν,
 ἐπίσκοπον Ἰὺμῶν ἀλέξανδρον, τὸν δι' Ἐφραίμ
 ἡμᾶς τῇ παρεσίᾳ, καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ἡλικίᾳ ἴσῃ
 τὸν πόνον ἕως ἀνάτα, ὑπερτὸ εἰρηνῶσαι τὰ
 παρ' ὑμῶν. ὄψεσθε ἰ καὶ ὑπερ' ἡμῶν ἀπάν-
 τα, ἵνα τὰ καλῶς ἐχόν δόξατα, βέβαια ἰσχυροῖ
 διὰ τὸ κρεῖτε ἡμῶν ἰσῆ χειρῶν, καὶ δι' ὁδοίαν
 γενηθῆναι, ὡς γε πεπευκάμεν, τὸ θεῶ καὶ
 πατρὸς ἐν πνεύματι ἀγίῳ ὡ ἡ δόξα εἰς εἶς
 αἰῶνας τῶν αἰῶνων, ἀμήν.

Ἡ τελευτὴ ὁμοῦ καὶ αἰδίου. Ὁ μὴν δ' ἡ
 θεῶ ἐκείνῳ τῶν δευτέρων ὁμιλος, ταύτῃ
 τῇ νόσῳ μελέει τῷ θεραπείαν προσήνεγκε.
 μεμνήσκε ἰ ὁμοῦ μέχρι καὶ τήμερον, τῆς
 ἐκείνης παρρησίας τὰ λείψανα. καὶ εἰσὶν ἐν
 ἐκείνοις γε τοῖς χωρίοις μοναχῶν τινα συστή-
 ματα, ἔτε τοῖς ὑγίαινοι παρ' ὁδοίαν δόγ-
 μασι, καὶ ἰ τῷ πολίλειαν κενόις τισὶν Ἰη-
 δόμασι κενηθῆναι, τῇ Ἰαμαρτίῳ καὶ ἰ-
 δαίῳ φρενολαβείᾳ συμβαίνουσι. ἐπέσειλε
 ἰ καὶ βασιλεὺς ὁ μέγας, εἶς ἀφικεῖται μὴ
 δυναθῆναι τῷ Ἰηκόπων τὰ πεπευκάμενα
 διδάσκων καὶ προὔργοι νεόμικα καὶ ταύτῃ
 ἐνθῆναι τῇ συζητή τῷ ἐπιστολῶν, τῆς τῶ
 γεγραφότες ψυχῆς τὸ θεοφιλεῖς Ἰαφῶς ἐκ-
 διδάσκουσαν.

Κεφ. ι.

*Ἐπιστολὴ τῷ βασιλεῖ Κωνσταντίνῳ πρὸς τοὺς ἀπολειφθέντας
 ἐπισκόπους, περὶ τῶν ἐν τῇ συνόδῳ τυποθέντων.*

Κωνσταντίνῳ σεβαστῷ ταῖς ἐκκλησίαις.

Πεῖραν λαβὼν ἐκ τῶν κοινῶν διπραξίας,
 ὅσην τῷ θεῷ δυνάμειως πέφυκε χάρις, τὸ
 πᾶν πάντων ἐκεῖνα εἶναι μοι προσήκειν
 σκοπὸν, ὅπως πᾶσι τοῖς μακαριώτατοις τῷ κα-
 θολικῆς ἐκκλησίας πληθεσι, πῖσι μία καὶ εἰλι-
 κρινῆς ἀγάπη, ὁμογνώμων τῶν πατρῶν
 κεαίῃ θεὸν ἐυσέβεια τηρήῃ. ἀλλ' ἐπεδὴ τὸ ἔ-
 τέρως εἶχ' ὁιον τελεῖ ἀκλινη καὶ βεβαίαν τάξιν
 λαβεῖν, εἰ μὴ εἰς ταῦτον πάντων ὁμοῦ, ἡ τῶν γῆν
 πλῆθῶν ἐπισκόπων σιμωλθόντων, ἐκάσθ' ἰ
 προσηκόων τῇ ἀγλαίῃ θρησκείᾳ διακριτικῶ
 γῆοι. τέτε ἐνεκεν πλείων ὅσων σιμωθεγι-
 ὀέν-

δένων κ' αὐτὸς ἢ καθάπερ εἰς δεξιῶν τυγχά. **A**
 νων, συμπαρῶν. ἔ γδ δ' ἐρησάιμι μὴ ἀν' ἐφ' ἧ
 μάλιστ' αὐτῶν, συνθεράπων ὑμέτερος πεφυ-
 κέναι. ἀρεῖς ὅσ' ἔτε ἀπ' αὐτῶν τ' ἐροσκήσης τε-
 τύχηκεν δεξιῶσεως, ἀρεῖς ἔη τῶν πάντων ἐφό-
 ρηθεῖ δ' ἐροσκήσης γνῶμη παρὰ τὴν τῆς ἐνότη-
 τος συμφωνίαν εἰς φῶς ἀεθρήχθη, ὡς μηδ' ἐν
 ἐπ' ἀρεῖς διχόνοιαν ἢ πίσεως ἀμφισβήτησιν
 ὑπολέπεσθαι. ἐντα καὶ ἀρεῖ τῆς ἀγιοπάτης τῆ
 πάχα ἡμέρας ἡρομένης Ἰηήσεως, ἐδοξε
 κοινῇ γνῶμη καλῶς ἔχθαι, ἐπὶ μίας ἡμέρας
 πάντας ἐδοῦ ἀπ' αὐτῶν ἐπιελεῖν. τί γδ ἡμῖν
 κάλλιον, τί ἢ σεμνότερον ὑπάρξει δυνήσεσθαι, **B**
 πρὶν ἐορῆσαι ταῦτα, παρ' ἧς τὴν τῆς ἀθανα-
 σίας εἰλήφ' ἀμὲρ ἐλπίδα, μὴ τὰ ξίχ' ἢ Φανερά
 λόγῳ παρὰ πᾶσιν ἀδιαπίπτως φυλάττεσθαι.
 κ' πρῶτον μὲν, ἀνάξιον ἐδοξεν ἐν αὐτῶν ἀγιο-
 πάτην ἐκείνην ἐορῆσαι, τῆ τῶν ἰσθαιῶν ἐπομέ-
 νης συνθεῖα πληρῶν, οἱ τὰς ἐαυτῶν χεῖρας
 ἀθεμίτω πλημμελήματι χεράνας, εἰκότως
 τὰς ψυχὰς οἱ μισροῖ τυφλωθήσων. ἔξετι γδ
 τῆ ἐκείνων ἐδνας ἀποβληθῆναι, ἀληθεστέρα
 τὰ ξίχ' ἢ πρῶτης τῆ πάχης ἡμέρας μέχει
 τῆ παρόλης φυλάττεσθαι, κ' ἐπὶ τὰς μέλλον-
 τας αἰῶνας τὴν τῆς ἐπιήρησεως ταύτης συμ-
 πληρῶσιν ἐγίνεσθαι. μηδ' ἐν τοῖσι ἔσο ἡμῖν κοι-
 νὸν μὴ τῆ ἐχθίστη τῶν ἰσθαιῶν ὄχλη. εἰλήφα-
 μὲρ γδ παρὰ τῆ σωτήρος ἐτέραν ὁδόν. παρ' ἐκείνην
 δ' ἐροσκήσης τῆ ἰερῶν ἀτῆ ἡμῶν ἡροσκήσια κ' πρέπων,
 κ' νόμιμα. τῆς συμφωνίας ἀνὴλα μισροῖ-
 μισροῖ, τῆς ἀρεῖς ἐκείνης ἐαυτῶν συνειδήσεως
 ἀποσπᾶσθαι ἀδελφοὶ τιμιώτατοι. ἐπὶ γδ
 ὡς ἀληθῶς ἀτοπώτατον, ἐκείνης ἀρχῆν, ὡς
 ἀρεῖ παρὰ τῆς αὐτῶν διδασκαλίας ταῦτα
 φυλάττεσθαι ἐκείνων ἰκανοί. τί ἢ φρογεῖν ὀρθόν
 ἐκείνοι δυνήσεσθαι, οἱ μὴ τὴν κυριοκτοῖαν ἐκεί-
 νην ἐκείνης τῶν φρογεῖν, ἀγροῖα ἐλογισμα-
 τινι, ἀλλ' ὀρθῶς ἀκαταχέτω, ὅπως ἀν' αὐτῶν ἢ **D**
 ἐμφύσης αὐτῶν ἀπάγη μανία. ἐκείθεν τοῖσι
 καὶ τῆ τῶν μέρεσιν ἀλήθειαν ἐχόρωσιν, ὡς
 αἰετῶν τὸ πλεῖστον αὐτῶν πλανωμένους, ἀνὴ τῆς
 παρὰ τῆς ἐροσκήσης ἐπανορθώσεως, ἐκ τῶν αὐτῶν ἐπὶ
 δ' ἀρεῖ τὸ πάχα ἐπιελεῖν. τίνος ἐν χεῖρας
 τῆ τοῖς ἐπομέσθαι, οἱ δ' ἐν τῶν πλάνῳ νοσῆν ὡ-
 μαλοῖσθαι. δ' ἀρεῖ τὸ πάχα ἐν ἐνὶ ἐνιαυ-
 τῶ, ἐκ ἀν' ὅτε ποιεῖν ἀνεξομιέσθαι. ἀλλ' εἰ κ'
 ταῦτα μὴ πρέκεισθαι, τὴν ὑμῶν ἐροσκήσιν

quoq; tanquam uno ex vobis presente:
 neq; enim negaverim id quo maxime
 exulto, conservum me vestrum esse:
 cuncta competenti examine eous que
 discussa sunt, donec inspectori omni-
 um Deo accepta sententia, ad unitatis
 concentum proferretur in lucem: Ita
 ut nullus disensionis, nullus controver-
 sice de fide locus amplius relinqueretur.
 Ubi cum de sanctissimo etiam Pasche
 die qua situm fuisset, communi omni-
 um sententia decretum est, eam festi-
 vitate uno eodemq; die ab omnibus
 ubiq; celebrari oportere. Quid enim
 pulchrius, quid honestius nobis esse
 possit, quam ut hæc festivitas, à qua
 spem immortalitatis accepimus, uno
 eodemq; ordine & certa ratione ab om-
 nibus inoffense observetur? Ac pri-
 mum visum est omnibus rem esse pror-
 fus indignam, ut in sanctissimæ hujus
 solennitatis celebratione consuetudi-
 nem Judæorum sequeremur. Qui cum
 manus suas nefario scelere contamina-
 rint, merito impuri homines cæcitate
 mentis laborant. Quippe rejecta illo-
 rum consuetudine, possumus rectiori
 ordine, quem à primo passionis die ad
 hæc usq; tempora servavimus, ad futu-
 ra etiam secula hujus observantiæ ri-
 tum propagare. Nihil ergo nobis
 commune sit cum inimicissima Judæo-
 rum turba. Aliam enim viam à Serva-
 tore accepimus. Propositus est sacrati-
 ssimæ religioni nostræ cursus legiti-
 mus & honestus. Hunc unanimi con-
 sensu retinentes, ab illa turpissima so-
 cietate & conscientia nos abstrahamus,
 fratres charissimi. Est enim profecto
 absurdissimum, quod illi magnifice ja-
 ctant, nos absque ipsorum magisterio
 hæc commode observare non posse.
 Quidnam vero illi recte sentire possint,
 qui post necem Domini; post illud par-
 ricidium mente capti; non ratione
 sed præcipiti impetu feruntur, quocun-
 que innatus furor ipsos impulerit. Hinc
 est quod ne in hac quidem parte veri-
 tatem ipsam perspiciunt: adeo ut à
 convenienti emendatione longissime
 aberrantes, uno eodemque anno duo
 Paschata celebrent. Quid ergo est cur
 istos sequamur, quos constat gravissi-
 mo erroris morbo laborare? Nam uno
 eodemque anno geminum Pascha fa-
 cere, nunquam profecto sustinebimus.
 Verum etiamsi ea quæ dixi minime
 suppetere, vestra tamen solertia est,
 id curare omnibus modis atq; optare,

ne sanctitas animarum vestrarum, in ullius rei similitudine, cum nequissimorum hominum moribus sociari & commisceri videatur. Illud præterea considerandum est, nefas esse ut in tanti momenti negotio, & in hujusmodi religionis solemnitate, dissensio reperitur. Unum enim libertatis nostræ festum diem, hoc est, diem sacratissimæ passionis, Servator noster nobis reliquit: unamque esse voluit Catholicam Ecclesiam. Cujus membra licet variis locis dispersa sint, uno tamen spiritu, Dei scilicet voluntate, foventur. Consideret, quæso, vestræ sanctitatis solertia, quam grave sit & indecorum, iisdem diebus alios quidem jejuniis intentos esse; alios vero convivia celebrare: & post dies Paschæ, alios quidem in festivitibus & animorum remissione versari, alios vero definitis vacare jejuniis. Hoc itaque convenienti emendatione corrigi, & ad unam eandemque formam redigi, Divina vult providentia, quemadmodum omnes meo quidem iudicio intelligitis. Proinde cum hoc ita emendari oporteret, ut nihil nobis commune esset cum illorum Domini interfectorum & parricidarum consuetudine; cumque hic ordo decentissimus sit, quem omnes tam Occidentalium, quam Meridionalium & Septentrionalium orbis partium Ecclesiæ, ac nonnullæ quoque Orientalium servant: idcirco id equum rectumque esse omnes judicaverunt, quod & vobis placiturum esse spondi; ut scilicet quod in urbe Roma, perque omnem Italiam, Africam, Ægyptum, per Hispaniam, Gallias, Britannias, Libyas; per universam Achaiam; per Asianam & Ponticam diœcesin; per Ciliciam denique; concordis sententia observatur, id vestra quoque prudentia libentibus animis amplectatur. Illud

A *ἐχρῶν καὶ διὰ σπευδῆς ἔδιδ' ἐυχῆς ἔχον πάντες, ἐν μηδ' ἐνός ὁμοιώματι τὸ καθ' ἅρῃ τῆς ὑμετέρας ψυχῆς κοινωνεῖν δοκεῖν ἀνθρώπων ἔδεισι παγκάκων. πρὸς τέτοις κακίαισι παρέσι συνορεῖν, ὡς ἐν Ἰνδικῷ πρᾶγματι ἔτοιμάτης θρησκείας ἐορτῆ διαφωρίαν ὑπέχευεν, ἐς ἡμέρας μίαν γὰρ ἡμῶν τῆς ἡμετέρας ἐλδοθείας ἡμέραν, τρέψι τὴν Ἐκκλησίαν πάσης, ὁ ἡμέτερος παρέδωκε σωτήρ. μίαν εἶναι τὴν καθολικὴν αὐτῆς ἐκκλησίαν βεβέλην). ἢς εἰ καὶ τὰ*
 B *μάλισα, εἰς πολλὰς τε καὶ διαφορὰς τόπας τὰ μέρη διήρηται, ἀλλ' ὁμοῦ ἐν πνύματι, τρέψι τὸ θεῖον βεβλήματι θάλαπεν). λογισάτω ἡμεῖς τῆς ὑμετέρας ὁσιότητος ἀρχινοια, ὅπως ἐστὶ δεινόν τε ἔσται ἀπρεπές, καὶ τὰς αὐτὰς ἡμέρας, ἑτέρας μηνταῖς νηστίας (χολάζειν, ἑτέρας ἢ συμποσια συνελθῆν. καὶ μὴ τὰς ἑτάρας ἡμέρας, ἀλλὰ μὴ ἐν ἐορταῖς καὶ ἀνεύσειν ἐξέλιξαι, ἀλλὰ τῆς ὁριζομένης ἐκ δευτέρου νηστίας. διὰ τὸ γὰρ, τὸ προσηκόντος ἐπαγορεύσεως ψυχῶν καὶ πρὸς μίαν διαλύπωσιν ἀγεῖται τὸ, ἡθεῖα πρὸς οἴα βεβέλαι, ὡς ἐγὼ εἰς ἀπαίτας ἡγεῖμαι συνορεῖν. ὁ δὲ ἐπειδὴ τὸ ἔτος ἐπαγορεύεται*
 C *πρὸς ἡμεῖς, ὡς μηδ' ἐν μὴ τῶν παροικούντων τὸ κυριότητων ἐκείνων εἶναι ἡμῶν κοινόν, ἐστὶ τὸ ἕξις ἐυπρεπῆς, καὶ ἀπάσαι αἱ τῶν δουλικῶν τε καὶ μεσημεριῶν καὶ δευτέρων τῆς οἰκουμένης μερῶν ὡς ἀφύλακτα ἐκκλησίαι, καὶ τινες τῶν καὶ τὴν ἐὼν τόπων. ὡς ἐκεῖν Ἰππὶ τὸ παρόντος καλῶς ἔχον ἀπαίτας ἡγήσαντο, καὶ αὐτὸς ἡμετέρας ἀρχινοια δρῶσιν ὑπερχομν, ἢ ὅπως δ' ἀν καὶ τὴν Ῥωμαίων πόλιν, Ἰταλίαν τε καὶ ἀφρικὴν ἀπασαν, αἰθιοπῶν, ἰσπανίας, γαλλίας, βρετανίας, λιβύας, ὅλην τὴν ἐλλάδα, ἀσσανὴν τε διοικήσω καὶ ποικιλῶ, καὶ κελικίαν, μιᾶ καὶ συμφώνω φυλάτῃ) ἰνώμη, ἀσμένως τὸ ἔτος καὶ ὑμετέρας*
 D *πρὸς δὲ ἕξειαι σύνεσις. λογισομένη ὡς ἐμόνον πλείων ἐστὶν ὁ τῶν καὶ ὅθεν προσηρημένως τόπας ἐκκλησιῶν ἀριθμὸς, ἀλλὰ ἔως τὸ μάλισα κοινῆ πάσης ὁσιότητος ἐπιβεβέλει, ὅπως καὶ ὁ ἀκριβὴς λογισμὸς ἀπαίτων δοκεῖ, καὶ εἰ μίαν μὴ τὴν ἰσραηλίων Ἰππορίας ἔχει κοινωνίαν. ἵνα ἢ τὸ κεφαλαῖον ἐς αἶον σωθῶσιν εἴπω, κοινῆ πάντων ἡρσσε κείσε, τὸν ἀγνώστῳ τὸ πάχος ἐορτῆν μιᾶ καὶ τῆ αὐτῆς ἡμέρας συνελθῶσιν. εἰ δὲ γὰρ πρὸς ἐπὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἀγιότητι εἶναι τινὰ διαφορεῖν, καὶ κάλλιον ἐπειδὴ τῆ γνώμη ταύτης,*

ἐν ᾧ ἐδεμίαι ἐσὶν ἀλλοθείας πλάνης καὶ ἀμαρ-
τημάτων ἑπιμιξία. τῶντων ἔτω σοι χάρις, καὶ
ἀσμένως δέχεσθε τὴν ἐράνιον χάριν ἡ θείαν
ὡς ἀληθῶς ἐν ὁλοκλήρῳ. πάντες γὰρ ὅτι δ' ἂν ἐν τοῖς
ἁγίοις τῶν Ἐπισκόπων συνεδρῶσι προήγηται,
τῆτο πρὸς τὴν θείαν βελήσιν ἐχρήτην ἀναφο-
ρῶν. διὸ πάντοτε ἀγαπητοῖς ἡμῶν ἀδελφοῖς
ἐμφανίσαιτες τὰ πρὸς ἐγράμματα ἡδὴ καὶ τὸν
πρὸς εἰρημένον λόγον, καὶ τὴν πρὸς ἀλήθειαν τῆς
ἁγιοῦ ἡμέρας, ἵνα δέχεται τε καὶ δια-
τάτην ὀφείλετε. ἵνα ἐπειδὴ πρὸς τὴν πάλαι
μοι ποθεμένην τῆς ἡμέρας διατέσεως ὄψιν
ἀφίκαμαι, ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τὴν ἁγίαν
μεθ' ἡμῶν ἐρπύλιον Ἐπιπέλασσαν δυνήσῃ, καὶ πάν-
των ἕνεκεν μεθ' ἡμῶν ἐνδοκίσω, σωσῶν τὴν
διαβολικὴν ὁμότητα ἵνα τῆς θείας διωά-
μεως διὰ τῶν ἡμετέρων πρᾶξεων ἀνηρημέ-
νῳ, ἀκμαζέσης πανταγὰς τῆς ἡμέρας πί-
σεως καὶ εἰρήνης καὶ ὁμοιοῦς. ὁ θεὸς ἡμᾶς δια-
φυλάξεν ἀγαπητοὶ ἀδελφοί.

Κεφ. ια΄.

Περί τῆς σιτηρεσίᾳς τῆς τῶν ἐκκλησιαστικῶν χορηγιῶν, καὶ
τῆς ἀλλοτρίᾳς τῆς βασιλείας ἀρτίῳ.

Τὰ ὅσα μὲν τοῖς ἀπολεφθεῖσιν ἐπέσειλε.
ἐστὶν ἡ σωεληλυθότα, ὀκτωκἀίδεκα δὲ
ἦσαν καὶ περιακόσιοι, πολλοὶς μὲν ἐφιλοφρονή-
σατο καὶ λόγοις καὶ δώροις, πολλὰς δὲ σιβάδας
ἐν ῥεπιδῆναι κελύσας, καὶ ταῦτ' ὅντας ἐν ἑαυτῶν
ἀπαντας. ἐστὶν μὲν ἀξιώσεως ὁμοῦρα πείρας
λαβῶν, ἐστὶν ἄλλας διελὼν εἰς τὰς ἄλλας.
θεασάμενος δὲ τῶν ἐστὶν θεσίων ὀφθαλμοῖς
ἐκκεκομμένους, καὶ ματῶν ὡς τὸ πρὸς τὴν ἐυσέ-
θειαν ἐδραῖον τῆς πάσης ἐγένετο πρὸς ἕνα, τὰ
χεῖρη τοῖς τεύμασι πρὸς εἰρηνοχεν, ἐκλύσθη
ἐκείτην τῆς φιλήματι τὴν ἐυλογίαν πισθῶν.
πῶρας δὲ τῆς συμποσίε λαβόντος, ἕτερα πάλιν
αὐτοῖς πρὸς εἰρηνοχεν δῶρα. καὶ μένοι καὶ γράμ-
ματα πρὸς ἐστὶν τῶν ἐδῶν προσεδύοντος δὲ
δῶκεν ἀρχίας, καὶ ἐκάστω πόλιν χορη-
γείας παρεγγύων ταῖς αἰ παρθένοις καὶ χήραις,
καὶ τοῖς ἀφικνωμένοις τῇ θείᾳ λειτουργίᾳ, ἐτήσια
σῆψεία, φιλομῖα μᾶλλον ἢ χρεία ταῦτα
μερίστας. τῶντων τὸ τρίτη μέρος, μέχρι καὶ
τῆμερον χορηγεῖται, ἰσλιανὲ μὲν τῆς δυσε-
βῆς πάντα καθάπαξ ἀφελόμενος. τῆ δὲ μετ'
ἐκείνου, τὰ νῦν χορηγεῖται πρὸς ἀρχαῖς τῆναι
προσέλαχόν. ὁ γὰρ λιμὸς ὀλίγῳ ἐποίησεν τότε

A
errotis scelerisque locietas atq; com-
munio. Quæ cum ita sint, cœlestem
gratiam & plane divinum mandatum
libenter suscipite. Quidquid enim in
sanctis Episcoporum conciliis geritur,
id omne ad divinam referendum est
voluntatem. Quamobrem ubi ea quæ
gesta sunt, dilectis fratribus nostris in-
timaveritis, supradictam rationem &
sanctissimi diei observantiam suscipere
& constituere debetis; ut cum in dile-
ctionis vestræ conspectum jam pridem
à me desideratum venero, uno eo-
demq; vobiscum die sanctam festivitatem
peragere possim; utque de omni-
bus unâ vobiscum gaudeam, cernens
diaboli crudelitatem Divinâ potentîâ,
nobis operam navantibus esse sublatam;
florente ubique terrarum vestra
fide, & pace atque concordia. Deus
vos setvet fratres charissimi.

CAP. XI.

De annoniis quas Ecclesiis tribui iussit: & de
aliis Imperatoris virtutibus.

ET hæc quidem absentibus Impera-
tor scripsit. Eos vero qui Nicæam
conveniant: erant hi trecenti decem
& octo Episcopi: tum verbis, tum mun-
eribus humanissime excepit. Cumq;
stibadia plurima parari iussisset, cunctis
simul epulum præbuit: præcipuos qui-
dem suæ ipsius mensæ adhibens, reli-
quos vero in alia stibadia distribuens.
Et cum dextros oculos quibusdam ef-
fossos videret, competissetque eos ob
constantiam fidei istud supplicium
pertulisse, labra vulneribus admovit,
hinc se benedictionem percepturum
esse confidens. Finito deinde convi-
vio, alia rursus eis præbuit munera.
Litteras quoque ad provinciarum Re-
ctores dedit, quibus mandabat, ut per
singulas civitates virginibus ac viduis,
& iis qui divino ministerio erant con-
secrati, annona quotannis præberetur:
ex sua potius liberalitate quàm ex usi
ac necessitate, modum annonarum
definiens. Harum pars tertia nostrâ
quoque ætate Ecclesiis præbetur. Nam
cum impius Julianus omnes illas anno-
nas ademisset, successor ejus eas quæ
nunc erogantur, præberi iussit. Et
enim fames eo tempore, illationis tri-
butariæ modum imminuerat. Quod
si modus annonæ, qui tunc erogaba-
tureo, qui nunc præbetur, triplo major